

En ny eventyrberetelse fra Beracah barnehjem, 8 – 15 januar 2008

To år har gått siden vi satt på hotellet i Kozhikode, fulle av sterke følelser etter at vi nettopp hadde sagt farvel til alle de fantastiske barna og voksne på Beracah barnehjem, og bestemte oss for at vi både ville og skulle tilbake. Ventetiden var endelig over!

All planlegging, all sparing, all drømming om hva vi ønsket å oppleve, alle tanker om hvem vi skulle møte og to lange år hvor forventningene sakte men sikkert hadde bygget seg opp til et toppnivå!
Beracah here we come!

Vi var 6 venner som hadde bestemt oss for å reise sammen til Beracah, samtidig som vi hadde valgt ulike innganger til selve besøket. Åse, Camilla og jeg, Espen, hadde allerede vært på 5 ukers rundreise i Vietnam, Kambodsja og Thailand, før vi ankom Kozhikode. To døgn etter oss ankom en trio direkte fra et kaldt Norge; Jenny, Karin Synnøve og Edith. Edith var vårt førstereis-alibi! Det vil si at vårt første møte med barna og barnehjemmet, på denne turen, ble på ulike dager.

Vi hadde på forhånd formidlet et ønske om at barna skulle følge vanlige planer og struktur den perioden vi var på besøk, at de gikk på skolen og eventuelt deltok på de aktiviteter de vanligvis gjør. Vi hadde tanker om at vi kunne besøke dem på skole og barnehage dersom dette var mulig å få gjennomført, noe det ikke ble noe av.

Åse, Camilla og jeg var preget av stundens alvor og glede allerede fra morgenen av. Tankene fløy av gårde; hvem av de barna vi møtte sist ville være der nå?, hvordan vil det være å møte fadderbarna våre igjen?, Vil vi kjenne noen av barna igjen?, Vil de kjenne oss igjen?, Hva med alle de nye barna, mon tro hvordan det vil være å møte dem?, For ikke å glemme Sunny og Santosham, hvordan vil det være å møte dem igjen? Aldri har vel tre sosialarbeidere pratet så lite som da...

Sunny hentet oss på hotellet, håndtrykk og klemmer ble delt, og snart var vi på vei til Beracah i taxi. Der ble vi møtt av Santosham og hennes åpne armer, man kan si at det ble et sterkt og følelsesladet møte. Fire av barna var hjemme fra skolen for å møte oss, deriblant Geetha, som er fadderbarnet til Åse. Sunny og barna ga oss en omvisning rundt i huset og ellers rundt på tomten. Det hadde skjedd store forandringer siden sist vi var her; nytt kjøkken, nytt spiserom, full gang med bygging av 2 etasje for guttene, ny brønn, nytt hønsehus og ny mur rundt tomten. Toalett og dusj var ferdigstilt.

Timene gikk og barna begynte å komme hjem fra barnehage og skole. Først de tre guttene som går i barnehage, og Camilla fikk møte sitt fadderbarn Jobin for første gang. Deretter ramlet barna inn, før dagen var omme hadde vi møtt 38 par vakre barneøyne, noen kjente vi fra før, andre var nye for oss. Barna var sjenerte fra starten, men vi så tydelig at de barna vi hadde møtt før, skapte en stemning og nærhet, som igjen førte til at det smittet over på de andre. Det var alltid en klem, et håndtrykk, et smil og et kyss på kinnet til overs for oss besøkende. Det var lett å kjenne at vi var velkomne, barna var åpne og hjertelige og viste glede over at vi hadde kommet på besøk. Jeg fikk endelig også møte Edison igjen, fadderungdommen min, dere kan tro at gjensynet var varmt og godt.

Vi møtte og to andre voksne; Reetha, som er mor til to av barna på barnehjemmet, hjalp til nå i en periode hvor det er lite voksne på barnehjemmet, og Lijo Thomas, kontormannen. Sistnevnte var mye sammen med barna, hjalp dem med lekser og transport. Begge to var flotte i kontakten sin med barna.

To dager etter fikk Jenny, Karin Synnøve og Edith den samme opplevelsen som vi fikk. Jenny hadde nok sett frem til gjensynet med Feba, som hun ble så god venn med sist. Og gjensynsgleden ble sterk for oss alle. Feba hadde blitt hentet på skolen med motorsykel, og da hun kom hjem til barnehjemmet, hoppet hun ned fra denne, og jentene omfavnet hverandre. Deretter gikk de fra stedet hånd i hånd...

Karin Synnøve og Jenny fikk også møte Sharan, deres fadderbarn, igjen etter to år.

Dagene på barnehjemmet ble strålende og fantastiske for oss alle, og alle sitter vi igjen med unike opplevelser av hva som skjedde disse dagene. Vi hadde bestemt oss for at vi ville være mest mulig med barna, og heldigvis for oss ville de være med oss også. Dagene gikk først og fremst til masse lek.

Vi kjøpte ulike brettspill, puslespill og barnebøker på engelsk, disse ble flittig brukt. Møbler er mangelvare, så all aktivitet foregikk på gulvet. Ja til og med Sunny lot seg friste til lek og spill på gulvet.

Ellers ble det tid til å tegne, cricket, fotball, sang, språkutveksling og fysisk jobb med hønsehus. Humor og tøys var et godt middel til å oppnå kontakt når språket manglet. Et smil og vårt kroppsspråk er grenseløst.

Jeg vil nevne en fotballkamp spesielt. Noen naboundommer utfordret barnehjemmet til kamp, og vi lot oss friste. Med iver og glede startet kampen, og det var kun undertegnede som fysisk kunne måle seg med disse ungdommene, det ble Davids kamp mot Goliat. Nabolaget ble engasjert i begivenheten, og latter og jubelen kunne høres langveisfra. Kampen svingte frem og tilbake, målene fordelte seg rimelig likt, hele tiden med ungdommene i føringen. Men som i historien så gikk det rette vei til slutt, Beracah barnehjem gikk av med seieren, 9-8. Stoltere enn det kan vel verken guttene eller jeg noen gang bli! Vi er gatemesterne!

Åse og Camilla hadde møte med de to eldste jentene, Midtun og Geetha, sammen med Sunny og Santosham. De oppfordret jentene til å ta utdannelse, fortalte hvordan vi tenker i Norge og bekreftet at utdannelsen vil bli betalt for. Begge jentene ønsker å bli leger, spennende å følge dette fremover. Den fjerde dagen på barnehjemmet viste barna oss forestillingen de hadde vist til alle naboene rett før jul. Barna sang og danset alene og i gruppe og de fremførte pantomime. Du kan si at fotograferingen satt løst den kvelden. En sådan gledens kveld hadde allikevel et lite alvorspreg med seg, for Åse skulle dra hjem dagen etter. Hun måtte si farvel til alle barna og de voksne, og dette satte sitt preg på avslutningen av kvelden.

Dagene fløy av gårde, 9 i tallet, og tiden for å dra videre nærmet seg. Så hva sitter vi nå igjen med av tanker, forventninger og ønsker for barna, de voksne og Beracah barnehjem.

Barna utstråler en livsglede som er dem få forunt, stor lekenhet, stor utforskertrang, nysgjerrighet, det er rett og slett en levende barneflokk. Det var fascinerende å se den store omsorgen de har for hverandre, de store hjalp de små. De største jentene hadde et spesielt ansvar for de minste, i tillegg til at de hjalp til med å lage mat. Alle barna er unike på hver sin måte. Barna er disiplinerte og de voksne kjefter ikke. Ting gikk av seg selv når det ble gitt en beskjed. For eksempel ryddet og vasket alle barna sin egen tallerken etter måltid.

Beracah barnehjem kjennes ut til å være et godt sted å være!

Avskjeden ble likeså uvirkelig og vond som for 2 år siden. Bare tanken på de 38 par barneøynene som stirret mot oss da vi skulle si farvel, gjør meg berørt. Tårene ble mange, både hos oss voksne og hos barna, klemmene og ordene ble sterke for de skal jo vare helt frem til vi ses igjen. Vi blir så uendelig glad i alle disse vakre barna og de voksne, derfor blir det også så sårt for oss alle. Men minnene forblir i hjertene våre, og tas ofte frem.

Å som om det var forutbestemt, så hadde Brit og Jorunn lært barna ”Väm kan segla” da de var på besøk, og Camilla hadde gitt de største jentene en oppfriskning. Dere kan tro en allerede fortvilet stemning nådde sitt klimaks, da denne sangen la seg over oss.

Verden består av mange usikre moment og hendelser for tiden, men en ting som er helt sikker er at vi skal tilbake til India, Kozhikode og Beracah barnehjem for å besøke vennene våre...!

Tusen takk for at vi får ta del i livet til alle disse menneskene!

Jenny, Karin Synnøve, Edith, Camilla, Åse og Espen